

Was on
DS 531
C 74++

CON ONG

tuần báo phóng sự đời lập ra rit

6

Nr
từ 17-11
đến 23-11-67

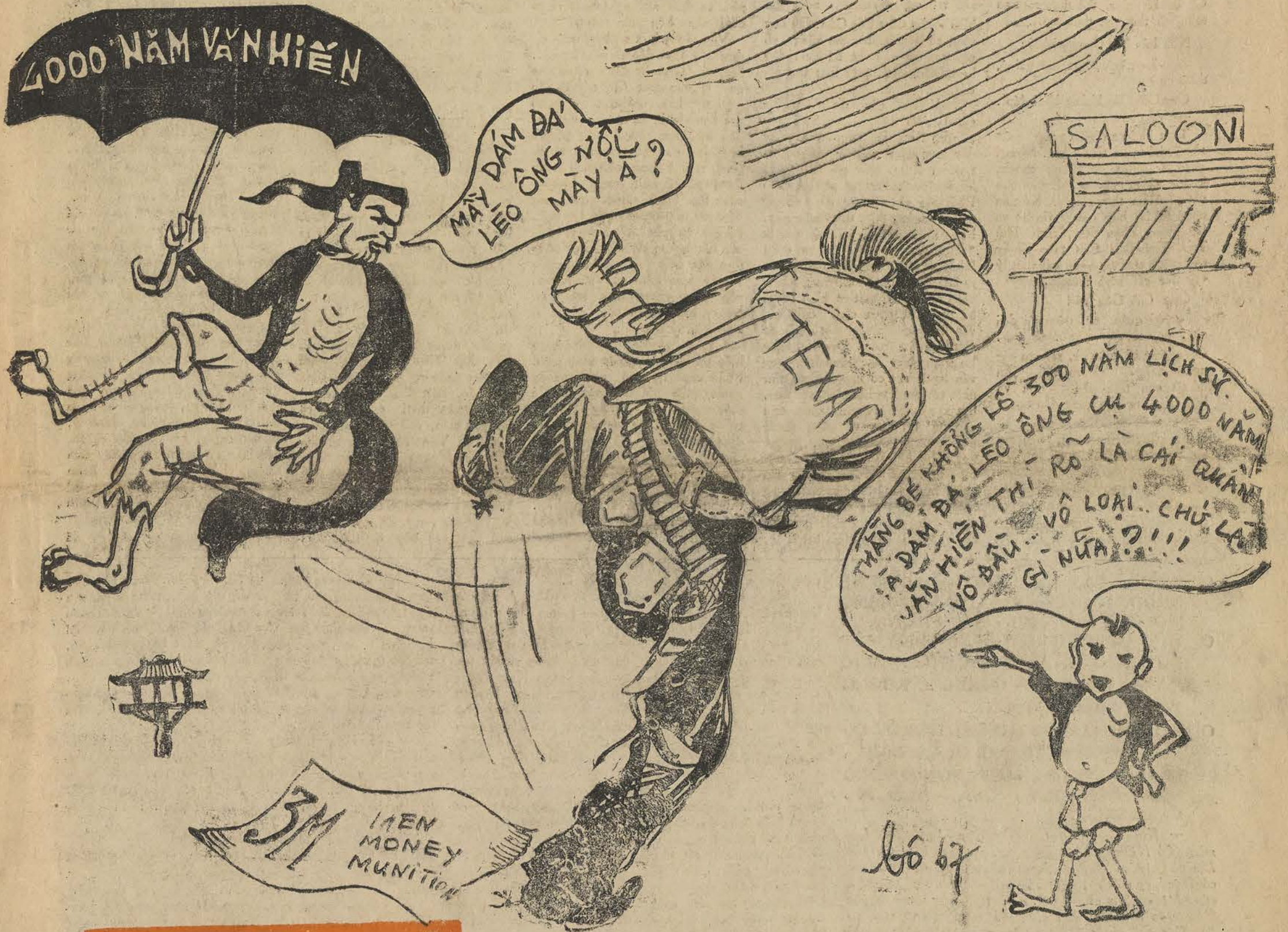
Nr
5 ti

CỬA TIỆM LỢI VÔ TÁNH SAIGON

Chủ nhiệm MINH VÕ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ÔNG NÓI VÀ ỒNG NGHE 91.905

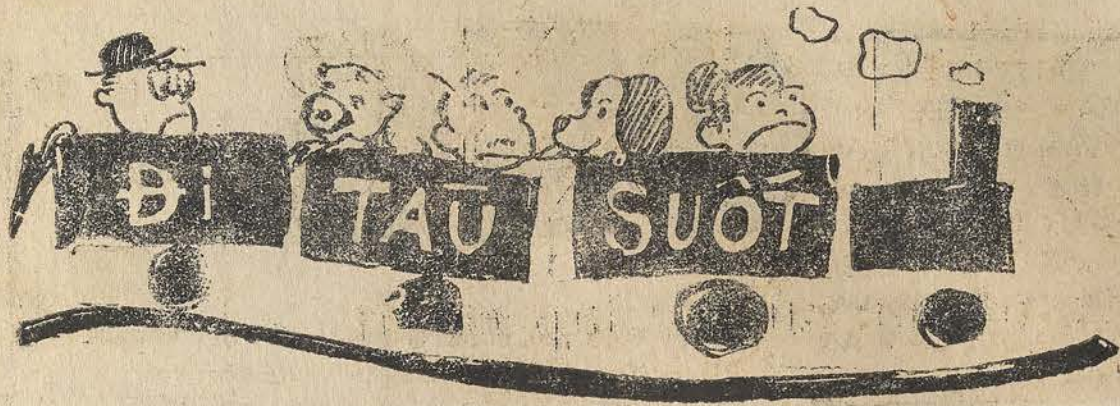

NGÔN NGỮ TRÀO PHÙNG

Con Ong, tuần báo trào phúng của bạn đọc, nhìn cuộc hỗn loạn hiện tại qua khía cạnh vui đần độn, buồn chua chát, chán say mê của nó. Đối tượng của trào phúng là tệ đoan xã hội, thói tật cá nhân. Nhìn thẳng vào đối tượng, người làm trào phúng phóng thẳng nét bút vào chúng. Bởi bắt nguồn từ thực trạng xã hội, NGÔN NGỮ trào phúng, phải là thứ ngôn ngữ của thời đại. Thời này lúc nhúc bộn đờ đay. Chỉ có ngôn ngữ thẳng thừng, tàn nhẫn mới làm cho chúng hiểu được. Người cầm bút viết cho bông bầy, cho mát mẻ mà sâu cay phải là sự cố gắng để đạt tới. Nhưng trước đó, hãy trả cho chúng cái ngôn ngữ của chúng. Rồi sau đó, trí óc chúng vỡ ra, mặt mũi chúng sạch ra, ta sẽ có loại NGÔN NGỮ nhẹ nhàng, tế nhị để xây dựng cho nhau. Mục đích cao nhất của trào phúng là "cảm hóa", chứ không phải là "phá hoại". Muốn cảm hóa không nhất thiết phải "đổ tục giảng thanh", cũng không bắt buộc phải "thanh tao trang nhã". Tùy vào mỗi lớp người, vào mỗi tệ trạng xã hội, CON ONG sẽ giảng từng loại đơn nặng, nhẹ, thanh, tục thích hợp với chúng. Không ai có thể quét nhà bằng bút mà phải dùng chổi. Giai đoạn này CON ONG sẽ quét đã, quét thật sạch, quét kỹ... rồi mọi sự thục sẽ đến sau.

CORNELL UNIVERSITY
JAN 13 1969
LIBRARY

— Dạ, cụ thật phi thường. Chỉ những kẻ tầm thường mới dờ dỏng lập cay cú khi đã lượng nỗi sức mình trước thời cuộc. Cụ là kẻ chơi thể thao có tinh thần mã thượng, thưa cụ...

Nhà báo Ma Cạo mới hỏi:

— Lần này cụ làm thơ gởi gì, thưa cụ?

Ông Già Gân khàng khại đáp:

— Văn gởi dài!

Thật khác xa giữa người quân tử và những kẻ tiểu nhân. Người quân tử mưu sự không thành, không tỏ ra cay cú, đi tìm chỗ vắng vẻ làm thơ gởi dài. Kẻ tiểu nhân thì lại họp báo ở vỉa hè và lập Đảng Thận Suy Tranh Thủ Tam Tinh Hải Cầu toan khuấy rối chính trường bằng cái triết lý "tỷ như cái bình thưng".

Ông Già Gân ơi!

Người quân tử trên cõi đời này, may ra, còn một mình ông. Ôi, những kẻ quân tử, tại sao các người chết hết cả rồi thế. Còn lại rất bọn tiểu nhân, bọn vô liêm sỉ sống nhe răng đây bự?

Nhà báo Ma Cạo, xếp "tờ ranh" chuyển tàu suốt, bèn rời toa hạng nhì, để mặc các con ông cụ tổng huyệt, phó tổng huyệt đầu hột đủ ba mươi sáu kiểu tranh đấu. Hân hứa sẽ đưa Ông Già Gân thật nhanh tới ga Nha Trang rồi thân hành dẫn ông tới bãi bê

Đông Đé, nắn nít ông Chi huy trưởng trường hạ sĩ quan Đông Đé trường cái nhà "hóng gió biển" cho Ông Già Gân. Đé ông sống có độc, nằm nghe sống vô phờm phốp vào kẻ đá mà dầy hững hắng tác một loạt thơ gởi dài.

Phải lắm, cần rất nhiều thơ gởi dài. Vì nên thi ca hôm nay tiến bộ đến cái mức... mọc đầy đầy mụm ghê ruồi ở dái người thường thức. Thơ gởi dài sẽ là lối thơ thuộc trường phái DDT. Phái này sẽ xit vào dái những người thường thức "hôm nay, bây giờ". Hỡi ơi, cái gọi là "hôm nay", sao ta thù mi thế! Những nhà làm văn nghệ học thuật "hôm nay" đã xuất hiện bằng những bộ mặt cô hồn. Họ, ba phần tư chưa định nghĩ nổi văn học nghệ thuật, một phần tư viết lách âm ương. Đọc họ, nghe họ trình bày các khuyến hướng văn học, ta có cảm tưởng như nhìn trẻ con học uống cà phê đen, hút xì gà gộc. Nhưng cũng tiện cho ta là, thay vì uống thuốc nhuận tràng khi táo bón, ta đọc họ, nghe họ. Và ta đi cầu một cách thoải mái. Đó là chuyện văn nghệ học thuật, chuyện khùng khiếp, chuyện của những cái rồn của vũ trụ, ta chỉ nên đi qua. Đi sâu hay ở lại ngựa mồm bàn luận,

★ THƯƠNG SINH

lập tức sẽ có bút chiến như môn phái cút lợn bút chiến môn phái sa địch văn nghệ hoặc sẽ có đánh nhau học máu mồm.

Vậy tác giả xin phép quý vị, đưa Ma Cạo đến kiểm soát toa... lưu xá. Toa này dành riêng cho quý vị dân điều Quốc hội lập hiến tức lưu nhiệm tức lưu xá tức lem nhem. Mặc dù, quý vị dân biểu lưu nhiệm dưới quyền lãnh đạo của chủ tịch mới toanh Đinh Xuân Quang, nhà cách mạng đang sợ, nhà cách mạng có bà vợ cũng làm cách mạng, cũng rất đáng sợ, không chịu lên tàu suốt. Nhiệm vụ của Ma Cạo là phải xúc hết quý vị đó lên. Cuộc đây đây dân biểu lưu xá lên tàu còn vất vả hơn đồn súc vật. Người vốn khôn ngoan hơn loài vật, bướng bỉnh ngoan cố, vô liêm sỉ hơn loài vật mờ lỵ.

Chà là, các ông dân biểu lập hiến đa số thất nghiệp kinh niên. Phần còn lại, có nghề ngỗng nhưng mần xin hơi vất vả. Kể suốt ngày "cốt" mí lỵ "xi nhỏ" mí lỵ bóp còi toe toe tốn sức lao động lắm lắm. Kể quanh năm đầu vô miệng lảo lếu trước ba tòa quan lớn rất hại phôi. Làm cái nghề dân biểu sẵn áp phe vật, thỉnh thoảng lại vỗ mồm áp phe... quốc sách! Thí dụ quần áp phe không hủy bỏ một liên danh ứng

cử Tổng thống, P4 Tổng thống và quần áp phe thừa nhận cuộc bầu cử 3-9-1967. Nghe nói, những ông dân biểu có phiếu thừa nhận đều ghi một dấu riêng. Họ đã đập bộn bạc cú áp phe thần sầu này.

Nên họ không muốn lên tàu suốt. Họ sợ rồi đây, "gút bai" trụ sở quốc hội, "gút bai" cái sông bầu của cá... nai ở đường Tự Do, họ sẽ vất vả chân lấm tay bùn. Kể đi bán thuốc sâu rặng trên ô tô buýt, ngày ngày biểu diễn câu nói thâm thê "Xấu rặng, nhứt rặng, xưng bông rặng. Rặng đen đánh trắng, rặng trắng trắng bóng hơn..." thì buồn quá, tẻ nhạt quá, không soạn thảo hiến pháp và tranh đấu cho dân tộc được. Kể đi bán bánh mì chiên tôm. Kể đi bán đậu phộng rang. Kể đi bán đến cái xe cà lem đầu trước công các trường tiểu học, lác chưỡng leng keng ăn đồ con nít... Ôi, ngày trở về của các ông nghị lập hiến sao mà thể lương dữ dội vậy!

Thành ra, các con ông cụ ngại ngần ca bài "Quy khứ lai hề" của Đào Tiềm. Các con ông cụ muốn nán lại tới Tết Con Khỉ, bắt tháng lương thứ mười ba đây. Tháng giêng ngày dài lắm. Đêm càng dài hơn. Cần có tiền đập hít và đánh bầu của cá nai chứ bộ rờn à. Bởi thế, các con ông cụ đánh bài ý. Hãy ý đi, hãy ý đi, hãy tiếp tục cái truyền thống vô liêm sỉ đi, biết đâu Tổng Thống chả sót thương phát cho món tiền về quê làm vốn. Biết đâu, Thượng thổ Hạ tà ngứa mắt, "muôn tống cò bộn lập hiến, chả "gáy" nhà trọ phú Mai Văn Hàm, chả rừ nhà trọ phú Hoàng kim Quy "đầu thâu"... hiệp sĩ vụ này, phát tặng mỗi anh lưu xá một cái Suzuki kèm theo cái Taunus "du dzem". Vì, chung quy sự ngôi ý trợ mặt thốt của bầy lập hiến năm

trong năm cay cú mỗi tháng chưa được com măng một chiếc xe bốn bánh miễn thuế nhập cảng!

Ma Cạo dòn cả bầy lên toa. Ất Mười sáu kính, bóp còi xe dạy lái toe toe:

— Chúng tôi chưa có lệnh giải nhiệm!

Ma Cạo mím môi:

— Kể bỏ cứt mỳ. Nuôi hạc gỗ bằng thịt lâu quá rồi. Chúng mày ăn hạt dái nát hơi kỹ. Còn hèn nữa thì phải xúc chúng mày lên tàu suốt.

Đinh sâu Quảng gân cổ:

— Ban lấy quyền gì mà xỉ nhục chúng tôi?

Ma Cạo cười khẩy:

— Anh định đem cái mác cách mạng, cái mác bị nhốt ở P4, bị mật vụ Nguyễn Thiện Dzat đánh đập, cái mác chống Ngô đình Diệm ra át giọng tôi phải không? Các anh tưởng các anh soạn thảo được phát hiến pháp âm ương con các kẻ là đã đem hạnh phúc, tự do dân chủ cho dân tộc khốn khổ, xuân hạ thu đông bị bắt nạt này hả? Hiến pháp của các anh đấy, tim óc của những Diếp văn Hưng, Nguyễn Hữu Thống, Lê quang Vinh, Nguyễn Bá Lương, Trần thị Xá đấy, các anh hãy gặm lấy sự hạnh diện của các anh, gặm nát đi. Chúng tôi cóc cần hiến pháp. Từ trước có hiến pháp sai nhĩ, đường xá vẫn đầy ổ gà và khi mưa cứ biến thành sông, hiến pháp ích lợi cho gì! Tôi lấy quyền dân: anh hiểu chưa? Thời Tây đô hộ mà thì hào Trần tế Xương còn mang mõ bộn nghị gờ rặng "nước có quyền dân nước mới còn" nữa là thời nay, chúng tôi đã hoàn hô mấy phát cách mạng, chỉnh lý, biểu diễn lực lượng, đảo chính, cục bộ và mới cách đây nửa tháng, chúng tôi lại hân hoan chào mừng Tổng Thống và kỷ nguyên mới của NGƯỜI, quyền chúng tôi nặng ký lỏ vô cùng.

Thề Thống từ toa súc vật đã

- ĐỀ HỨC CÀN KHÈU PHÓ BÁ LONG TẾ NHẠO VÀ « LOI » CUI CHỖ VÀO MẠNG MỠ BỮU ĐỒN « HỤ » MỘT PHÁT.
- HỮU VỆ TRƯỞNG THAI TỒN PHÁ MỘT ĐƯỜNG BANH HIỂM ĐỘC THỀ KHÔNG HẠ GIÁ ĐỒNG TIỀN GIAO CHỈ, KHÔNG IN GIẤY BẠC MỘT XÍN.
- CẦU THỦ LƯƠNG THỀ SIÊU ĐÁ MỐC CÚ « HỢP LỆ TÌNH TRẠNG QUÂN DỊCH » VÀ HỮU ỨNG BA TÀU TẶNG KIM ĐÔNG « NGẢ BÀN ĐÈN » QUẢ « NGỔ PI » CẢNG SÀI...

— Kính thưa quý vị, trận đấu tranh giải Đối Lập mùa Kỷ Nguyên Mới giữa hai hội Nội Các của bầu Lộc và hội Con Ong của bầu Minh Võ diễn ra trên sân cỏ Độc Lập mới tới phút thứ mười lăm thì đèn bị... cúp "điện". Sân cỏ tối um, nhà tiếp ứng công chánh Bưu Đôn chửi ầm lên. Cầu thủ công chánh của hội Nội Các quả quyết Táy nhà đèn xô mình. Và trận đấu ngưng lại đúng một tuần. Hôm nay, hai hội tái đấu. Thành phần vẫn như sau:

- NỘI CÁC
- Nguyễn văn Lộc
- Trương thái Tôn
- Bưu Đôn
- Lương thế Siêu
- Tăng k Đông Trứ Y
- Bếp Nhỏ
- Đề Hức Càn
- Phó bá Long
- Trần Đố Tôn
- Mô Báo
- Thượng Sinh
- Phong Ngựa
- Trình Ng tấn Hồng
- Minh Võ
- Kiểm Tục
- Phong Tích
- Kiến nghị
- CON ONG

Lực lượng cò võ đội bóng nhà nước tăng thêm công chức, cán bộ các ngành. Dù là chiều chủ nhật, công chức vẫn phải cầm cờ giấy đi hoan hô gà nhà và la ó gá... thiên hạ.

Thưa quý vị, trận đấu bắt đầu Trọng Tài Eo

vóc Bun Ke đã tung trái "ăng le".

Nhà trung phong Trần văn Đố nhận bóng dẫn lên dần lên... Đề Hức càn chạy ra truy cản. Bị huyệt. Kiểm Tục bỏ chỗ, đuổi theo bóng. Tả ứng Kiểm Tục "pát xê" cho Phong Ngựa. Chộp được quả da, hữu nội Phong Ngựa biểu diễn một "giơ" thật xuất chúng trước đôi mắt ngỡ ngác của hữu ứng giáo dục Tăng Kim Đông "Giơ" của Phong Ngựa độc đáo khùng khiếp! Đường banh quần cầu thủ giáo dục Tăng Kim Đông một phờ râu ông cụ. Ai cũng biết, cầu thủ Tăng Kim Đông m rị được bầu Lộc "bốc" từ Hương Cảng sang và cho khoác áo hội tuyến nhà nước Chính cầu thủ Tăng Kim Đông đi tuyên bố "Tôi thuộc giòng giống Trung Hoa! Nồi Trung Hoa tức là nồi Hán. Trải qua hơn ngàn năm Bách Việt bị nồi Hán đô hộ dân tộc ta đã thấy, cái gọi là văn hóa dân tộc xứ ta bị nồi Hán phá nát bầy, những gì tinh hoa của dân tộc ta bị nồi Hán đem cả về Tàu. Nhân tài xuất chúng như Hồ Quý Ly, Nguyễn phi Khanh cũng bị nồi Hán "nhứt". Kế hoạch q âm s r của Hưng Đạo Vương lưu lạc mai sanna Nhật Bản! Vậy mà giờ đây, một người thu c nồi Hán nắm vận mệnh văn hóa giáo dục của nồi Bách Việt trong thờ đại... kỷ nguyên mới!

Hữu nội Phong Ngựa trở thêm một đường dọ "đám": «Liệu học sinh Giao Chỉ có phải học tiếng Tàu không? Cầu thủ Hương Cảng bèn xô một câu "Ngổ pi cẳng sai, ngổ pi cở chêm" rồi lao vào chân Phong Ngựa, phá bóng ra biên. (Chú thích: Ngổ pi cẳng sai là tao bị sai, ngổ pi cở chêm là tao bị chêm cở).

Ma Cạo iung bóng. Nã Cầu chặn lại. Đụng nhà hữu ứng giao thông vận tải Lương thế Siêu. Đội banh của bầu Lộc mới tuyên thêm vài "mầm non". Và xuất quân tranh tài cao thấp với Con Ong của bầu Minh Võ, bầu Lộc đưa ra một thành phần khá độc đáo. Hàng phòng vệ, trừ cầu thủ kinh tế Trương thái Tôn là cũ kỹ, là cò khuyến hướng "mẹ già vườn dẫu", còn rất "mầm non... tức cầu". Hữu ứng Lương thế Siêu chính thị "mầm non". Nói theo giọng một nhà phóng sự sống sượng thì cầu thủ Lương thế Siêu... "dan lên".

— Thưa quý vị, trung phong chuyên đi bắt chính khứa chỏ về nhốt vào phũ de Giao Chỉ của Con Ong bị hữu ứng giao thông vận tải của Nội Các ộp dứ. Quả thật, ngựa non hầu cả, cầu thủ Lương thế Siêu đã bám sát Nã Cầu. Khán giả cò võ, la ó. Tiếng một người to nhất vang vọng:

— Lương thế Siêu trốn quân địch!

Ai ấy? À, mông xứ Giáp văn Thập, cái còi ô tô, cái thùng rổ g của nghị trường, một típ bắt tài vô tướng vừ phọt cầu xi nhục cầu thủ Lương thế Siêu. Cầu thủ d r c r lá xi xô uon luôn thủ ghet anh mần giao th n vận thái. Bởi vì hân ta cũng giao thông! Lương thế Siêu cò lấy bóng từ chân Nã Cầu. Lấy được ôi. Cầu thủ d r c r, vờn về cho những kẻ nào bảo chàng t ổn quân địch hiểu tài nghệ của chàng bằng cú sút búa bở Cú sút đi như vậy: Giao thông vận tải là nơi quan trọng. Nơi quan trọng phải do người hữu tài đảm nhận. Một chú trường lái xe, một dân biểu lưu xá chớ ngập phải ruồi cò thề ngồi ở ghế Giao thông vận tải được

PHÊ BÌNH

Trận đấu mờ mào nào cũng tẻ nhạt, trận đấu mờ mào đối lập càng tẻ nhạt. Một bên biết đối thủ cóc dám đá bả, một bên phá thùng lưới đối thủ, sẽ được ông Nguyễn Ngọc Linh « chiếu cò »tragung. Do đó mà trận đấu, những trận đấu gọi rằng thì là đối lập nó sẽ tẻ nhạt, buồn tênh như cuộc đời chúng ta. Không, bỏ đi tám, đừng mơ ước những trận đối lập thật tình và mã thượng. Bên Con Ong hòa bên Nội Các mà kể như thua. Nội Các đã thắng. Phải, Nội Các càn thắng.

lên ngáp bầy lưu xá, mà
Ma Cao :

— Anh đòi quyền hân hoan
ch mừng Tổng thống nữa cơ à ?

Ma Cao sừng cò :

— Sư bố nhà anh, lâu lâu ta
mới lại có Tổng thống, không
giành lấy quyền hân hoan để các
anh thăm thọt cửa hậu các anh
hân hoan kiếm cơm thừa canh
cạn à ?

Đình sáu Quảng xuống nước :

— Dù sao, chúng tôi cũng có
công soạn thảo hiến pháp.

Ma Cao bấu môi :

— Anh đem hiến pháp về nhà
mà sai. Hãy mở to hai cái lỗ mắt
nhìn vào cuộc đời ta xem hiến
pháp của các anh đã đòi thay
được cái gì ? Mẹ kiếp, trước sao
sau vậy. Thì có hiến pháp hay
không hiến pháp, đối với dân
đen chúng tôi, chẳng nghĩa lý chi
cả.

Át Mười phá bình :

— Đếch ai bảo bầu chúng tôi
làm gì ?

Ma Cao nhổ một bãi nước
miếng :

— Ai bầu mày ? Tao mà phải
tôi thì bầu cho mày à ?
Tao không bầu cho thằng nào hết.
Đờ tao, tao mới bầu cho Ngô
đình Diêm và Phan Khắc Sửu ứng
cử năm 1960 gì đó địch
với Ngô trọng Hiếu. Sau này,
tao thấy hai anh già này lão lêu
hết trơn, tao đã thôi không thêm
bổ phiếu cho thằng nào, dù nó
có anh minh cách mấy cũng mặc
chà nó.

Ma Cao quát :

— Lên hết toa lưu xá !

Át Mười lí nhí :

— Không cho tụi này lập hội

Ái Hữu à ?

Ma Cao lắc đầu :

— Ái Hữu gì ?

Át Mười về số một, chạy chậm :

— Hội Ái Hữu Cựu Dân biểu

Lập Hiến ý mà...

Ma Cao phá ra cười :

— Không có ái hữu ái tá gì
cả, muốn lập Hội Bú Dù thì tôi
đồ các anh xuống ga Sờ Tnú.

Thề Thống hí hửng :

— Hội Bú Dù có lương trợ
cấp không ?

— Có

— Bao nhiêu ?

— Tụi mày ăn phần thịt xén của
thứ. Nghĩa là thứ sẽ ăn ít đi, sẽ
áp dụng chính sách khắc khổ cho
tụi mày có quyền đem phát mại
cho siêu thị của siêu nhân Trần
đỗ Cung Dân chúng tao từ chục
năm nay coi cái sự nuôi dân
biểu như nuôi thú vật trong sở
thú. Chúng tao thất vọng, thất
vọng nào nê. Nay Thề Thống.

— Gì ?

— Mày là con cháu chúng tao
nên lễ phép cho quen đi. Nghi
sĩ là con dân mờ lý. Mày nghĩ
coi típ thằng Nguyễn minh Đăng
mí lý bỏ lão « tay sai cho chính
quyền » Nguyễn bá Lương thì sẽ
làm được chi cho đất nước này ?
Mày nghĩ coi típ Trần thế Minh,
Mai văn Hàm, Hoàng kim Quy
sẽ làm được chi cho dân tộc này.
Rất lú láo lêu. Áy, là chưa kể
nàng Kiều hạ tả, một nà « thanh
lâu bầy bạn me đông đờ te chín
lần » mà thành tích được, cả thị
xã Long Xuyên đều biết. Tiếng
vây, mày còn khá hơn nhiều
thằng ở Hạ tá. Tao thương mày
như thương Nguyễn hữu Thống
ấy, Thề Thống à ! Tao cho mày
lên toa lưu xá và mày được
cấp giấy phép rời toa súc vật.
Rời đây, Thống ơi, mày sẽ cùng
nhà thầy cái Nguyễn hữu Thống
vào trường bộ bình Thủ Đức.

Nhà dân biểu Thề Thống nghe
tới chuyện động viên, mặt tái đi
không còn giọt máu. Áy vậy mà
giữa nghị trường, hân ta đã nói
phét rất hung hăng về công cuộc
tranh đấu cho dân chủ, tự
do. Mà trong công cuộc tranh
đấu cho dân chủ tự do, có đánh
đấm Cộng Sản.

THƠ GÃI DÁI CỦA ÔNG GIÀ GÂN SẺ TIÊU DIỆT THƠ VẠN BÍ HIỂM HỒM NAY TRÊN TOA LƯU XỨ MA CAO THẢO LUẬN CÙNG ÁT MƯỜI ĐÌNH SÂU QUẢNG THỀ THỐNG CÁI SỰ NGỒI Ý CHỜ AN LƯƠNG THẮNG MƯỜI BA

— Lay anh, anh đừng chửi bới
sự ngồi ý của dân em nữa.

Ma Cao ngạc nhiên dầy sót
thương :

— Em cho anh biết tại sao ?

— Chúng em cần kéo dài thời
gian lưu nhiệm Riêng em, qua
năm 1968, em đã 35 tuổi, em
khỏi cần giả vờ điên giả vờ đau
thần kinh để trốn lính nữa.

Lòng nhà báo đang lên căng
tột đỉnh đề rồi chùng xuống. Mọi
cuộc tranh đấu đều có những ẩn
khúc. Và mọi người đều đáng
thương hại. Ma Cao vỗ vai Thề
Thống :

— Tao chưa chú mày vì chú
mày dám nói sự thật một lần. Dù
sao, cứ lên toa lưu xá đi.

Thề Thống được Ma Cao sót
huơng bèn khuyến khích anh em
lên tàu suốt, tập trung ở toa lưu
xứ. Còi tàu thét lên nào nùng.
Ma Cao tính lên toa hạng nhất
thăm các thầy thuộc môn
phái Tây Vực, Án Quang. Nghe
nói, thầy Liễu Minh mới « đờ óa »
thầy Tâm Châu môn phái Trung
thổ Việt Nam Quốc Tự một phát
thuyết pháp khá lý ky. Ma Cao
tự nhủ : « Ta sẽ đi ta sẽ làm
U. Thant-Giao Chỉ. Các thầy còn
chơi nhau, ta sẽ đi sức nhốt các
thầy vào phủ đệ Giao chỉ. Các
thầy làm đau lòng Đức Phật thì
ta sẽ vâng mệnh Đức Phật xức
các thầy lên xe cây ». Ma Cao
mỉm cười.

(KỶ SAU TIẾP)

thân gửi con ong

Nôn nóng chờ Ong đốt thật đau
Những tên « liệu gió » bạc đầu râu,
Trào nào chúng cũng cao cơ phất,
Vôi sống phải đâu chỉ « vết » trâu.

Nôn nóng chờ Ong đốt tím gan
Những thằng hạm bự, đờ ó quan,
Bám đeo, rĩa hút quần lê huyết,
Vôi bột càng thêm « đẹp mặt » hàng.

Nôn nóng chờ Ong đốt nổi gai
Những phường Phật tối, Chúa ban
mai,
Biến nơi Thờ Tự thành Siêu Quán,
Vôi, trấu tha hồ trộn môi tay.

Nôn nóng chờ Ong đốt thẩu xương
Những quân chuyên nghiệp đại gian
thương,
Lanh tai, thính mũi hơn ruồi, nặng
Vôi vôi tàn tro ngộp Thị Trường.

Nhưng... ngứa, Ong đừng có đốt đầu
Các thầy, « nước đục » chẳng
« buong cầu ».

Trắng, đen phân biệt... gì bà cốt,
Địa ngục, Nát bàn mới có châu.

Và chúc cầu Ong mãi mỹ miều,
Đề luôn bù khú chuyện tiêu, hiếu.
Nhất là, « xuất nọc », chời « ngay nọc »
Hết sợ vừa chằm đã lộn phèo.

TÚ KHỜ

TRẬN ĐẤU VẪN GAY GO, QUYẾT LIỆT, RỤNG RỒN, TUNG BỪNG VÀ HỒN HÈN

gà nòi của bầu lộc ngân lối đá móc của con ong

chẳng ? Người hữu tài, cần thiết cho quốc gia thì cần gì
phải đi lính mới là phục quốc gia. Lương thế Siêu
Bộ trưởng quan hệ hơn Lương thế Siêu chuẩn úy.
Và đương nhiên, chẳng được hoãn dịch. Đưa nào bảo
chàng trốn quân dịch là đứa ấy ngu.

Trái sút của hữu ứng Lương thế Siêu đáng đồng cơm
bát gạo. Trận đấu mỗi lúc một gay go. Phút thứ hai mươi
Đê Húc Cán vô được bóng, hùng hùng hồ hồ dẫn lên
toan mấn « anh hùng cá nhân ». Đê Húc Cán lướt qua
nhà trung phong già Trần văn Đờ, đón ngã hữu ứng
Lương thế Siêu (Đê Húc Cán cậy mình trên mười năm
lính và đeo lon chánh quản), khêu tá ứng Phó Bá Long
lăn cu chiêng và « loi » khuy tay vào mang mỡ tiếp ứng
Bửu Đôn. Khán giả khoái tí cười bằng thích. Trọng tài
Eo ước Bùn Ke mắt kém nhem nhem, lại không chịu
án kéo nên đòi mắt nó cóc sáng như đèn ô tô và làm
cầm nên đã không thổi tu hít phạt phịch gì cả.

Hữu vệ Trương Thái Tôn lăn xả tới giải tỏa sự hức
cần của cầu thủ Con Ong. Vòng cấm địa của Nội Các
đặt trong tình trạng khẩn trương. Trung phong hom hem
Trần văn Đờ lác đầu, không chạy về cứu nguy nôi. Tá
biên cựu chiến binh, bây giờ, mới thấy hổ vì tưởng lấp
đôi chân gỗ chạy nhanh gấp đôi tốc độ. Đôi chân gỗ của
của sở chính hình đã khiến tá biên Nguyễn tấn Hồng trở
nên nặng nề, chậm chạp, kém bền nhẹn. Cũng đành đứng
bên đất địch. Đê Húc Cán gạt banh. Sút thẳng !

— Thưa quý vị, trái bóng ngàncân của cầu thủ chánh
quản Đê Húc Cán đã nằm gọn trong đôi tay nhựa đường
của thủ môn Nguyễn văn Lộc.

Khán giả công chức vô tay loan châu châu. Thủ môn
Lộc vất bóng cho hữu vệ Trương Thái Tôn. Nhà cầu thủ
kinh tế, ông kỹ sư canh nông hay cầu công gì đó, dẫn
bóng lên, ngó trái ngó phải. Nhận vai trò hữu vệ kinh tế
lần này, cầu thủ Trương thái Tôn gắng sức giữ thành trì
kinh tế. Chàng muốn xóa bỏ cái mặc cảm, cái thành kiến

kỹ sư đi mần kinh tế ! Mùa banh trước, Trương
thái Tôn đã đứng chân hữu vệ kinh tế. Nhưng
thiếu kinh nghiệm, chàng bị thay thế bằng Âu trường
Thanh. Gà cầu thủ này hung hăng chuyên đá lảo, đá phá
thối nên bóng kinh tế bị ngắt ngư, tiền bạc bị lam phát,
thước má cao vọt, sinh hoạt leo thang, thị trường rất chơ
đêu, khán giả bình dân chửi bới Âu Trường
Thanh mục mà. Trờ về vai trò treo căng ngồng
lần này, cầu thủ Trương thái Tôn tỏ ra hơi hơi xuất sắc.
Chàng phút bóng lên cho tá nội Tôn thất Trình. Đường
banh khá ngoạn mục. Nó bay tà tà theo chiều... hứa hẹn
rằng thì là kinh tế Giao Chỉ đang mắc bệnh dịch tà,
khó chữa lắm. Tuy vậy cầu thủ Trương thái Tôn sẽ
phần đấu không ngừng để tụt thang giá cả sinh hoạt.
Tiền Giao Chỉ không bị đô la Méo át giọng thêm và
không có in bạc giấy một ngàn.

Anh em công chức bộ kinh tế vô tay, hoan hô kỹ
nhất đường bóng này. Khán giả cũng vô tay sơ sơ đang
tỏ tình thân vô tư.

— Bây giờ, bóng đang ở trong chân tà nội canh
nông Tôn thất Trình một cầu thủ rất cứng mơn để của
mình ở Nông Lâm Mục... súc, một cầu thủ trẻ đã phân
nộ về nạn bè phái, con ông cháu cha và thói nát tại Bộ
Canh Nông hôm qua. Chàng đá thế, khi năm Bộ Canh
Nông chẳng sẽ làm cho Bộ này sáng sủa, tốt đẹp. Tôn
thất Trình « mơ mè ».

Nhà tà nói canh nông hoa lá canh thiếu dẹt
không kém gì Phòng Tích của Con Ong. Dẫn bóng
sâu xuống đất địch. Thọc banh dài góc phải. Cầu thủ cựu
chiến binh Nguyễn Tấn Hồng phút bóng vào giữa.
Nhà trung phong hom hem với đôi chân ống xi đồng Trần
văn Đờ nhảy cao đánh « cú tét ». Hụt. Bền thật gót chơi
cú « ta lợng » rất huê dạng. Phút kinh hoàng đang diễn
ra trong vòng cấm địa của Con Ong.

— Thưa quý vị, chúng tôi đang ở phút 35 của trận

đấu. Ngũ hồ Nội Các nhất định gây sự ngạc nhiên. Hàng
phòng vệ Con Ong có khí lưỡng cuồng...

Cú « ta lợng » của trung phong ngoại giao ống xi đồng
Trần văn Đờ ngó ngằn (tuy huê dạng) thế nào mà lại
chuyên cho cầu thủ Hương Cảng Tăng kim Đông.
Nhà cầu thủ Bá Tàu của Nội Các móm nhẹ cho hữu biên
Trần văn Louis (mới biến thành Trần văn Lữ Y). Nhà
hữu biên y tế, trước trận đấu, đã chích liền hai ống
« xanh cocotin » nên hùng hực chạy. Rồi « ngã bàn đèn »
một phát vào giữa. Trung phong Trần văn Đờ lại nhảy cao
đánh « cú tét ».

Hữu vệ Đê Húc Cán thấy lưới của thủ môn Minh
rất có thể bị phá trình bằng « cú tét » của trung phong
hom hem Trần văn Đờ nên đã xử dụng miếng vô cơ
truyền của dân tộc tức là thò tay bóp « đé » trung phong
hom hem Trần văn Đờ. Vua phá lưới của Nội Các thét
lên một tiếng hãi hùng rồi ngã sòng soài trên sân cỏ, nằm
bất tỉnh. Trọng tài Eo ước Bùn Ke thổi phạt « bê nan ti ».

Trên khán đài danh dự, nhà Tổng giám đốc Nguyễn
ngọc Linh hét lớn :

- Treo giò Con Ong !
- Công chức ở Bộ Thông tin và Chiêu Hồi cũ, phụ
họa cùng xếp mới :
- Treo giò Con Ong !
- Rút môn bài của nó lại !
- Phá cửa tiệm của chúng nó đi !

May quá, trung phong hom hem đá trôi dạt sau
khí huấn luyện viên cho uống một viên Thảo Nam Sơn
và một viên Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thân Hoàn. Cầu
trường vô tay tán thưởng.

— Thưa quý vị, chúng tôi đang ở phút thứ 37 của
hiệp nhất. Hai bên vẫn huê nhau 0-0. Nội Các được
huơng trái « bê nan ti », Chắc chắn, sẽ mở « tỷ số trước.

(Xem tiếp trang 8)

Vĩnh biệt ! ... ôi vĩnh biệt

Một chuyện buồn không ai tưởng tượng nổi đã diễn ra ở lời lẽ bọn người ăn trên, ngồi trốc trót hai năm trên các ghế Tổng trưởng, Bộ trưởng. Số là, trong lễ tấn phong Nội các mới, tại Dinh Độc lập vừa qua. Một bọn cựu Ủy Viên đã nói "Adieu" với Thiếu tướng Kỳ. Đây ! Thiếu tướng đã thấy chưa ? Cựu phó Tổng thống đã rõ chưa ? Cái bọn nhờ ơn mưa móc của cụ suốt hai năm nay để làm cha, làm mẹ dân... bây giờ chưa gì... chưa gì đã buột mồm đời... vĩnh biệt cụ đấy !

Cụ chưa lên, nó đã nịnh hót, bợ đỡ. Cụ chưa xuống, nó đã ca bài vĩnh... biệt... để tìm chúa khác mà thờ. Để trả lời bọn chúng... cụ đã "hẹn ngày tái ngộ". Tại sao cụ lại để dài đến thế nhỉ ? Đúng lý ra, tại giữa Dinh độc lập cao sang đó, giữa cảnh áo xiêm đó, cụ phải tát vào mặt chúng, sai đây tở đũa chúng ra như đàn chó ghê vì đang nọ nó cũng phân cụ cơ mà ! Máy tiếng vĩnh biệt đó là phản ảnh tâm lý bội phản, tâm lý "ăn cháo đá bát" của bọn tôi bại, vô nhân phẩm.

Nhìn vào nội các mới, không hiểu còn có ông nào như thế chăng ? Chắc cũng chẳng thiếu đâu ? Cựu Tổng thống, cựu phó, cựu Thủ cứ việc xem ông nào ngoan ngoãn nhất, luôn cúi nhất... lại là ông sắp ca bài vĩnh biệt đó. Để cho đất nước này sạch lên chút ít, phải tẩy trừ cấp tốc bọn đó. Họ ngồi cao mà phóng uế xuống thì chắc chắn, đờ bần sẽ đổ vào đầu dân. Dân chịu bần không nổi sẽ vùng dậy. Phiền lắm. Dân lo phần dân chứ cứ đứng dậy mãi cũng đâm chán. Đói rách, dốt nát, mê tín, bệnh tật đang hoành hành, dân không có thì giờ để lo chuyện quét bần. Các cụ nhà nước phải làm lấy, làm trước, làm ngay kẻo khi nó nhập vào lực phủ, ngũ tạng rồi hóa thành nội thính thì chỉ có chết. Dân này dù đau khổ nhiều rồi vẫn mong được sống. Mà phải sống sạch sẽ, cao thượng chứ không phải là sống đờ, ăn bần như cái bọn đớp hịt no đủ rồi... ca bài "A diu" đó !

MINH VỒ

Bệnh nhà bếp một phát

Đầu bếp mới của Bếp Nhỏ mới sắm một lò nồi niêu xoong chảo, sa thải vội vài cái đồ thùng, đồ tồi, đồ bất tài vô tướng. Đầu bếp tưởng đó một thành quả. Nhưng chú Sam đậu nhờ trên gác tỏ ý không hài lòng thành phần nồi niêu xoong chảo của đầu bếp. Lý do : không có những cái đồ đầu bếp đầu bếp đời lập ra ở nhà bếp !

Bếp Nhỏ ước học xi dầu, muốn đuổi chú Sam ngó ngàng ra khỏi nhà. Chú ấy tối dạ chẳng hiểu con mẹ gì cả nhưng cậy mình nịch xu, lên mặt cố vấn tâm bầy tâm bạ. Việc bếp núc nhà người ta, mặc kệ người ta. Chú cứ lo canh cửa giùm, đừng để trộm Vẹm nó lọt vô bếp ăn cắp gạo, thức ăn và... tự do, dân chủ ở bếp nhà tôi đi. Chú đừng xa mồm vô việc riêng của chúng tôi. Chú cứ nhây chơi chơi tỏ ý hài lòng tỏ ý không hài lòng khiến những kẻ thói mồm trong thiên hạ chúng nó có cái cơ để xi và chú đã xâm phạm chủ quyền bếp của bọn tôi.

Phần nào thôi chứ, chú Sam ! Nhờ chú một tí. Bếp núc Giao Chỉ khác bếp núc Hiệp Chúng Quốc. Bên các chú, bếp núc có truyền thống dân chủ. Các chú chỉ có hai cái đảng đối lập nhau chan chất. Đảng này nắm bếp, đảng kia đứng gần W.C. đối lập. Đảng nắm bếp mời nồi niêu xoong chảo của đảng đối lập lo, chuyện cơm nước cho vui. Tuy đối lập nhưng mục đích của các chú là cùng mong muốn Hiệp Chúng Quốc xếp song muôn thuở.

Còn bên tôi, đảng phái sơ sơ ba vạn chín nghìn cái. Mỗi đảng lại chia làm ba mươi sáu một hệ phái đối lập đến rách da mổ ruột nhau. Nay mời những tay đồ tề, đầu bò đầu bướm đó thì bếp sẽ lộn xộn ngay. Và gì chứ, cơm khét, canh mặn, dưa khú, nước mắm thối cứ gọi là xảy ra mỗi ngày. Rồi chúng nó bôi tro trát trấu vào mặt nhau. Chú Sam ơi, chú ngó ngàng chưa ?

Xin chú, từ nay đừng dờ khảm dờ thói nữa. Chú hãy đứng ngoài cửa, giữ thái độ "Wait and see" đi. Bếp nhà ai người ấy rõ. Và chẳng các chú ăn bánh mì, chúng tôi ăn cơm; các chú sài dao, nĩa, chúng tôi dùng bát đũa. Vài điều nhỏ mọn đó nó đã khác nhau quá xa, Các chú cóc hiểu thì hèn chi, cả chục năm cố vấn bếp nhà tôi vẫn cứ sặc mùi nước mắm thối.

BẾP NHỎ

MA CAO BẮT ĐỊA CHẤN KINH THẬP THANH ĐẢNG THƯỢNG MÃ PHONG VÀ CÁC ĐẢNG PHÁI LỰC LƯỢNG ĐOÀN THỂ GIAO CHỈ

Như kế hoạch dự liệu, nhà báo Ma Cao cứ thế thi hành. Hân xuất vốn mua cái hòm Tô Bia và thuê nhà đồn Đức Bảo lo liệu chuyện chôn cất. Giấy khai tử ký giả Nguyễn Do Dự bút hiệu Phòng Tích cũng đã nằm gọn trong bốp của Ma Cao. Giàn âm nhạc thuần túy dân tộc Giao Chỉ sửa soạn chơi những bản bình bản, lưu thủy "tít tít tít tít bộp, tít tít bộp, tít tít bộp, tít bộp bộp tít. Tít tít tít tít bộp, tít tít bộp tít bộp bộp tít". Âm nhạc Giao Chỉ thật nghèo nàn. Nước bốn nghìn năm vẫn hiển gì mà về phương diện âm nhạc, quanh đi quẩn lại mấy cái điệu bình bản, lưu thủy. Hôm nay đây, người ta bày trò chấn hưng âm nhạc dân tộc bằng cách đẩy các em gái mới lên Tô Hát và Nói khảy đàn thập lục, đàn tỳ bà. Trong cái lúc, đàn dân tộc ta lại là đàn bầu, đàn cò tặc nhị, đờu gạo, đờn nguyệt (đờn châu vắn) và đàn tranh. Cái gọi là cổ nhạc miền Trung đều xuất phát ở Chiêm Thành. Âm nhạc chúng ta ít ỏi quá. Cũng như vũ điệu, từ mấy chục năm nay, ta chỉ biểu diễn nổi một phát "Trần Thủ Lưu Đôn" tạm gọi là xuất sắc. Mà có vũ điệu "Trần Thủ Lưu Đôn" bắt buộc phải có nhà múa tóc trùm trán rất cổ hồn Hoàng Thư. Nếu Phạm Quỳnh đã nói "Truyện Kiều còn, nước ta còn. Nước ta còn, đàn tóc ta còn..." thì ta nên bắt chước mà rằng : "Hoàng Thư còn, Trần Thủ Lưu Đôn còn. Trần Thủ Lưu Đôn còn nên vũ ta còn..." côm côi ! Vậy nên, nhiều khi, một ông già có tinh thần hoài cổ và bảo thủ. chết đi, con cháu xosy mới không ra giàn nhạc đám ma dân tộc, đành phải mượn đội âm nhạc kèn đồng đầy đủ "tom pét, xác xô tom bôn" chũm chọe, trống hừng dưng tiền linh hồn người bảo thủ về đất mẹ bằng điệu quân hành của Schubert hay lâm ly, mùi mẫn bằng điệu "Si tu reviens" !

Ma Cao không nỡ tiễn đưa linh hồn một nhà ái quốc chống Cộng bài Tây phương bằng âm nhạc trống đồng kèn bú rích hay bốp mấy ban nhạc chơi ở Tô hát và Nói mần trò "tạp lục" canh xác chết. Hân sợ thường thức "văn nghệ tạp lục" do đại nghệ sĩ Tùng Lâm và các nghệ sĩ có hồn tinh diễn, Phòng Tích sẽ tung quan quan tài sống dậy thì bô bô. Thành thử, Ma Cao quyết định thuê giàn nhạc tổng tưng với cặp kèn đám ma, trống cơm lưng danh của tiệm đồn Đức Bảo. Ai đã sống ở nhà quê Bắc Kỳ mới cảm nổi tiếng kèn đám ma được trống cơm phụ họa giữa đêm khuya khoắt. Nổi buồn Giao Chỉ nó nằm trong tiếng kèn đám ma và tiếng trống cơm. Anh hùng dân tộc Phòng Tích sẽ ngâm cười nơi chín suối nhé !

Giàn cảnh xong xuôi, Ma Cao nhốt Phòng Tích trên gác, khóa trái cửa lại. Hân đã mua đá cục bỏ đầy bình thủy, la de Mỹ và xá xỉ con cạp, thuốc lá, bánh ngọt Givral để Phòng Tích nằm... chết đi trên đó. Còn hân, hân ngồi cạnh quan tài chứa đầy củi, đá tảng gạch mà nấp leo lét ngọn đèn cây. Trông thật lâm ly, đăm đăm. Đứng là cái chết của một nhà ái quốc đã âm thầm tranh đấu cho quê hương tự mấy chục năm nay. Khách ến phúng viếng đầu tay không xa lạ gì. Đó là cặp nghị đức, nghị cái tương lai Thập hành, chủ nhiệm nhật báo "Con Đười" và Chấn Kinh, chủ nhiệm nhật báo "Dương Thai". Nhà chủ nhiệm cái Thập Thành tuy đang bị đe dọa đóng cửa các xi sách ba, vẫn lung hăng, hoi Ma Cao :

— Thưa anh, cái hòm này, anh mua bao nhiêu ?

Ma Cao vội mồm hóa đơn đưa cho Thập Thành coi.

— Chà, cái hòm Tô Bia có khác, những năm c ục ngàn !

Chính ra có mười ngàn thôi nhưng Ma Cao đã khéo khéo léo sửa số 1 thành số 5. Trang quốc mẫu 1...áp Thành khế hất đầu :

— Anh t anh toán chưa ?

— R i, chỉ ả !

— Anh để tôi được cái hân hạnh kính tặng nhà ái quốc Phòng Tích của dân tộc Giao Chỉ ta bộ áo quan này.

Nói dứt trang quốc mẫu xé nát cái hóa đơn và mớ "xác" rút một kẹp giấy năm trăm xanh lơ, trân trọng trao Ma Cao :

— Một trăm ngàn tất cả đây anh lo ma chay giùm anh Phòng Tích.

Trên gác, Phòng tích úp tai sát sàn vẫn mong g e rở mọi chuyện. Hân sợ Ma Cao th ều ngay thẳng củ "áp phe" này nên phải gi ữ chếp cẩn thận. Nhà báo Ma Cao, kẻ độc quyền tờng niệm Phòng Tích khiêm tốn nhét kẹp giấy năm trăm chưa có nếp gấp vào túi quần sau. Hân vừa nét xong thì nhà chủ nhiệm Chấn Kinh đứng dậy :

— Chắc hân bạn Phòng Tích thân mền của chúng ta còn gia đình ?

phóng sự nghị ngợm

T. HẬP NGUYỄN

— Vàng, còn bà cụ mù lòa, hiện đang ở mái trại định cư Ba Bèo tỉnh Mỹ Tho. Tôi không dám đưa bà cụ lên đây.

— Anh nghĩ thế là đúng. Tôi xin được cái vinh dự tặng bà cụ một trăm ngàn để bà cụ dưỡng già. Nhờ anh trao giùm và nói rằng kẻ hèn Chân kinh này rất hãnh diện về cái chết của người con trai của bà cụ.

Ma Cao rầu rầu nét mặt giọng sùng cảm kích :
— Tôi sẽ chuyển tên và lời của anh.

Chân Kinh biểu diễn một cử chỉ quý hóa. Là thò tay vô túi ngực móc tấm "séc", ghi sẵn số tiền. Ma Cao ngấm nghĩa tấm "séc". Hân đã nghĩ thấy mùi... hai vị anh hùng Nguyễn Huệ và Lê Văn Duyệt rồi vì "séc" không "ba rē ba rung" gì hết trơn. Và còn thẩn thện hai chữ Phú lạng xa "au portewe". Ở trên gác, nhà báo Phòng Tích lại ghi chép thật lực. Chờ Ma Cao "lãnh" đủ tiền, nhà chủ nhiệm Chân Kinh vào đề :

— Cái chết của nhà ái quốc Phòng Tích sẽ là cái chết về vàng của chúng tôi. Anh Ma Cao à, anh nên tổ chức một đám ma tuần hành khắp đơn vị I Saigon cho chúng tôi nhờ một tí.

Ma Cao ngạc nhiên :

— Để làm gì ?

Trang quốc mẫu Thập Thành nhẹ nhàng đáp :

— Những ngày gần đây, Viện Hóa Đạo Ấn Quang cứ đòi xua quân tiến chiếm Viện Hóa Đạo Việt Nam Quốc Tự. Thành thử quý vị phú lít vát và chân lấm tay bùn canh giữ. Nhà nước đã ra lệnh cấm chỉ ba cái vụ xung đường xuống phố. Nặng ký lộ như "các thầy" Ấn Quang mà phen này còn tho. Nửa là chúng ta.

Do đó cái trò khi c a g dặng đưng c'a học giả Hồ Hữu Tường bị dẹp. Sự đầu roi và đánh trống trận Quang Trung tiêu tưng luôn. Anh đã biết đấy, chuyện này chúng tôi có "dzo" quốc hội, khó mấy cũng phải "dzo". Mà cử tri hôm nay thờ ơ với mọi cách vận động

tranh cử. Phải có trò gì đập vào sự chú ý của cử tri. Hồ Hữu Tường đã thất bại vụ xuống đường phó trương thanh thế thì chúng tôi phải thành công. Còn gì hay hơn điều xác chết nhà ái quốc Phòng Tích ? Nhà nước không có lý do cấm. Chúng tôi sẽ căng các khẩu hiệu, tuyên ngôn, tiêu sử quanh xe tang. Và chúng tôi đòi trả thù cho nhà ái quốc Phòng Tích tại nghị trường. Căn cứ vào những bài báo của anh Hồ Lô, chính tờ "độc nhật Mỹ" đã giết nhà ái quốc cực đoan Phòng Tích, quân chúng sẽ ủng hộ chúng tôi.

Ma Cao ừ ỏi lắc đầu :

— Không được.

Chân Kinh tròn xoe mắt :

— Tại sao ?

— Tôi đã hứa với vong hồn anh ấy không để đưa nào lợi dụng xác chết của anh ấy.

— Này, Ma Cao...

— Gì ?

Chân kinh rút cuốn "séc" ghi năm chịch ngàn, ký tên, rồi xé đứt vào tay Ma Cao :

— Bạn đồng nghiệp già về quên lời hứa trước chăng ?

Ma Cao bưng mặt khóc hừ hừ :

— Anh Phòng Tích ơi, tôi đã phụ anh không phải vì năm choạc ngàn, (Ôi, năm bố thì nghĩa lý gì !) mà vì chủ cũ của anh. Tôi nể nang và nặng tình lắm quá.

Mặc dù khóc có nước mắt hậu hoi, Ma Cao vẫn cứ nhét cái "séc" thứ hai vô túi. Phòng Tích bèn ghi thêm và tổng cộng liền Ma Cao xua tay :

— Các người cứ đi không tôi đòi ý bây giờ.

Nhà chủ nhiệm Chân Kinh và trang quốc mẫu Thập Thành vội vàng đánh bài "ô rô lui". Hai quái nhân của thời đại về tòa soạn "Con Đười", hỏi các thợ viết soạn chung một bài để đăng báo hôm sau. Bài đó nhân mạnh về cái chết do Mỹ chủ mưu, do Cộng Sản châm tay giết hụt và loan báo xác nhà ái quốc: cực đoan chống Cộng bài

Mỹ sẽ được tuần hành khắp đơn vị I Saigon để kêu gọi sự thức tỉnh của nhân dân Việt Nam anh dũng.

Khi Chân Kinh và Thập Thành phóng xế Falcon rời khỏi nhà Ma Cao ập tức, năm người lạ diện "cơm lē" xam, thất "cà vạt" đen khệ nệ mang tới tới một vòng hoa cườm đất tiền đặt cạnh quan tài. Họ xưng là đảng viên của đảng Thượng Mã Phong. Một người nhanh nhẩu chìa tay bắt tay nhà báo Ma Cao :

— Tôi là đảng trưởng.

Ma Cao cúi thấp y hết một "dzen thơ mần" Ấng là :

— Hân hạnh. Còn tôi, Ma Cao nhà báo đảng lên.

Đang trưởng đảng Thượng Mã Phong tên cũng cơm cũng như tên sẽ đi vào lịch sử là Phạm Phòng. Vô tình ông Phạm Phòng đảng trưởng đảng Thượng Mã Phong trùng tên mí lý ông Phạm Phòng tổng huyệt. Ông Phạm Phòng kính cần vãi đi ảnh nhà ái quốc Phòng Tích ba vãi rồi nói :

— Đảng Thượng Mã Phong chúng tôi vô cùng xúc động về cái chết của chiến sĩ Phòng Tích. Xin ông Ma Cao cho chúng tôi cái vinh dự là được làm lễ truy điệu chiến sĩ cách mạng Phòng Tích.

Ma Cao kể lắc đầu :

— Rất tiếc.

Đang trưởng Phạm Phòng thờ dài :

— Thưa ông, chắc đã có một đảng hay một lực lượng nào đó tới trước chúng tôi.

— Vàng.

— Đảng khôn nạn nào đó, thưa ông ? Tôi xin lỗi đã gọi cái đảng đó là đảng khôn nạn vì, ở Giao chỉ này, ngoài Thượng Mã Phong, không một thứ đảng nào xứng đáng gọi là chính đảng.

— Quả thật tôi ngu dốt về chuẩn đảng phái lắm. Nước ta lại có tới ba vạn chín nghìn đảng, lực lượng, khối, đồng, bãi, mặt trận... Mỗi đảng lại chia thành ba mươi sáu kiểu hệ phái đâm đá nhau loạn châu châu. Thưa ngài, cái đảng khôn nạn tới trước các ngài là đảng Kim Tiền đây à !

Đang trưởng đảng Thượng Mã Phong rống lên một tiếng nào nùng :

— Kim Tiền hả ?

— Dạ.

— Đảng ấy đối lập với đảng tôi ra rít. Không thể được, nhà ái quốc Phòng Tích không thể để bọn Kim Tiền truy điệu được. Chúng nó sẽ vấy nhơ lên cái chết tuyệt đẹp của chiến sĩ Phòng Tích mất thôi.

Ma Cao buông thông đôi tay :

— Sao quý ngài cóc chịu đến sớm để bọn Kim Tiền bị đòi chúng nó dúi cho bà cụ nhà ái quốc Phòng Tích năm bố, dụ dỗ bà cụ cho chúng nó truy điệu. Tôi sẵn sàng giúp các ngài độc quyền truy điệu bạn tôi. Hiềm một nỗi bà cụ thương con quá đã đáp xe về Ba Bèo rồi. Tôi đi đào đầu ra năm, chục ngàn bạc để ném vào mặt đảng Kim Tiền ?

Đang trưởng Phạm Phòng lấy làm thứ vị nghe Ma Cao đòi ném tiền vào mặt đảng Kim Tiền. Mới hỏi tổng thủ quỹ đảng Thượng Mã Phong :

(CÒN NỮA)

CON ONG

TRONG NHỮNG SỐ TỚI

THĂNG VŨ

○ Phê thuật những trận cầu búng ra sái đá ra đầu lạc giữa đội CON ONG của bầu Minh Võ và các hội tuyên Thượng Thổ, Hạ Tả của các bầu Trần Văn Đôn, Nguyễn Bá Lương.

MA CAO

○ Thư ngỏ gửi vua bịp Hồ Hữu Tường và thách thức đối thoại.

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

○ Thư cho ông đại sứ Cao Ly ở Giao Chỉ

KIẾN NGHỊ

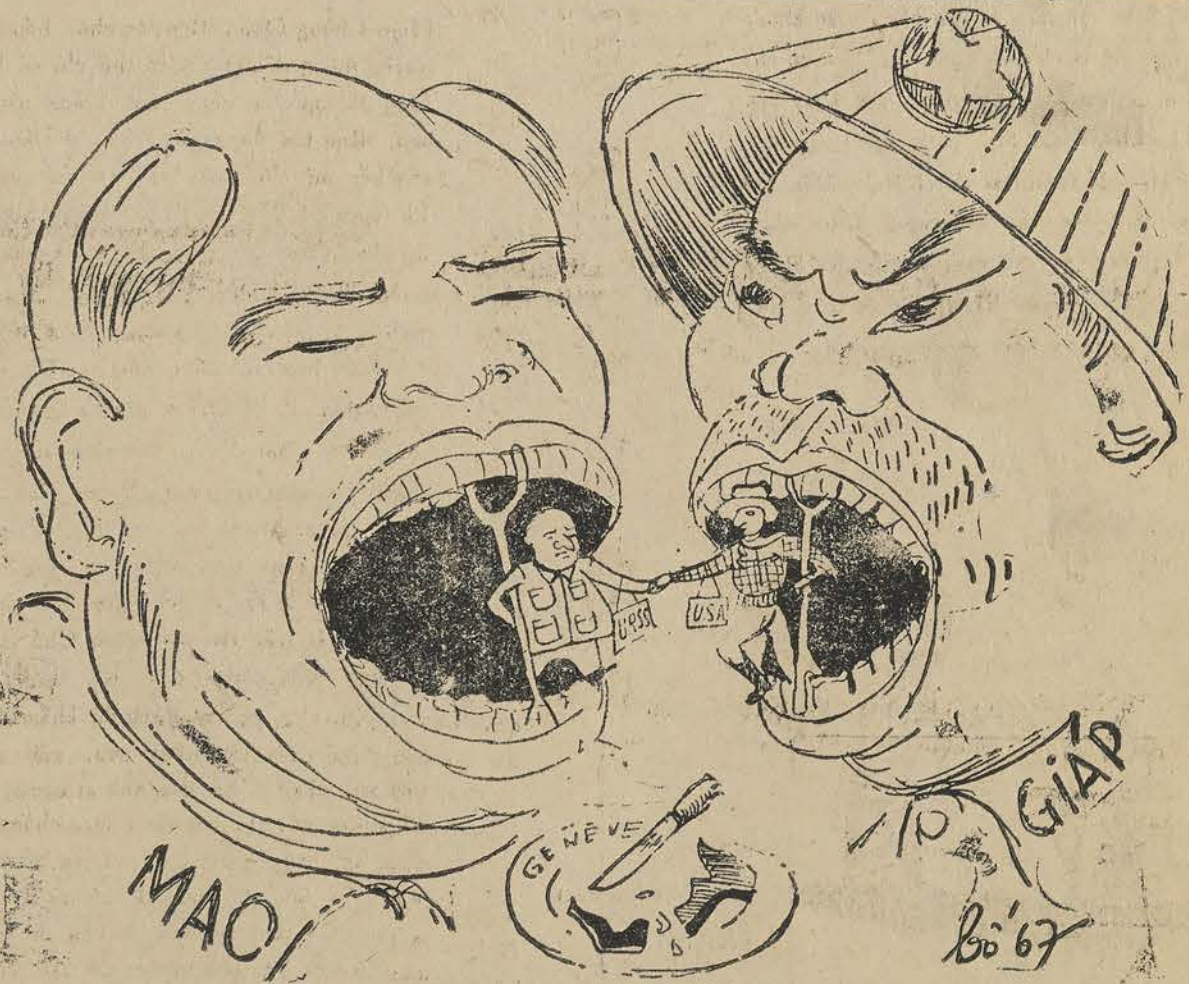
○ Sự anh nào tuyên bố láo giữa nghị trường là cóc cần đối lập vì chính quyền dân cử thom lăm.

THƯƠNG SINH

○ Tại sao thầy Liễu Minh lại "bá ngợ" thầy Tâm Cầu.

NÃ CẦU

○ Xách Trồng đi thè chó và những anh phom phom công xa ngoài giờ làm việc.

KHẮC CHẴNG RA CHO, NUỐT CHẴNG VÀO!

Trần Lâm tên tự Không Chương, là một nhà văn nổi tiếng đất Hà Bắc. Thời Hoàn Đế đã làm quan Chủ Bạ, vì can ngăn Hà Tiến không được, rồi gặp loạn Đông Trác chạy loạn lên Ký Châu được Viên Thiệu dùng làm Ký Thất.

Viên Thiệu muốn khởi quân đánh Tào Tháo, Quách Đôn, một mưu sĩ của Viên Thiệu nói :

— Minh công lấy đại nghĩa đánh giặc Tháo, thì nên kể rõ tội ác của Tháo, truyền lệnh đi khắp các châu quận, làm cho ra cái lệ khiến ta khởi binh. Thế mới là danh chính, ngôn thuận.

Viên Thiệu nghe lời sai Trần Lâm thảo hịch. Bài hịch của Trần Lâm là một áng văn chương tuyệt tác, trong đó Trần Lâm đã « tố » Tào Tháo đến mấy đời. Sau đây là trích một đoạn :

Ngày nay có viên tư không Tào Tháo làm càn
Ông nó tên Đãng, làm Trung thường Thị, đã từng thông với bọn Tả Quan, Từ Hoàng làm điều yêu nghiệt, tham tàn tàn nhẫn, tổn thương phong hóa, tàn ngược nhân dân.

Cha nó tên Tung, vốn con nhà ăn mày được đất về nuôi, nhờ có của mua chức vị, xe vàng khiêng ngọc, dứt lột chỗ quyền môn, trộm cắp đỉnh tư, làm nghiêng ngửa ngôi báu.

Đến nó tên Tháo, coc thẳng đi ở, cháu tá om tên quan hoạn, nên chẳng có nét na gì, tai quái luông tuông háo loạn lạc, vui trong tai vạ của nước ..

Viết đến những chỗ kể tội Tào Tháo, nhà văn Trần Lâm thẳng tay phóng bút. « Nó khinh lờn Vương Thất, làm bại hoại pháp chế, kỳ cương, ngồi khuynh loát cả tam đài, chuyên chế hết triều chính, muốn thưởng ai mặc lòng muốn giết ai cứ nói. Yêu ai thì làm tặng tới ba đời, ghét ai thì giết cả ba họ. Ai tụ tập bàn luận bị chém công khai. Ai bí mật dị nghị bị giết ngầm ngầm. Trăm quan phải ngậm miệng, người đi đường chỉ đưa mắt cho nhau. Chức Thượng thư, chỉ còn biết ghi chép buổi triều hội công khanh ngồi đứng cho có vị... »

Tờ hịch loan truyền tới Hứa Đô, bấy giờ Tào Tháo bị cảm gió, nhưc đầu, đang nằm trên giường dưỡng bệnh. Tả hữu đem vào trình, Tháo xem xong, rợn tóc rùng mình, mồ hôi toát ra như tắm, bất giác thấy mắt hần nhưc đầu, ngồi phắt dậy nhẩy xuống đất, quay hỏi Tào Hồng :

— Có biết ai làm bài hịch này không ?

Hồng thưa :

— Nghe đâu Trần Lâm chủ bút.

Rồi cuộc chiến tranh Tào Tháo, Viên Thiệu bùng nổ. Văn của Trần Lâm hay nhưng võ của Viên Thiệu lại quá « yếu » chỉ vài ba trận là Tào Tháo « soi tái » ngay Viên Thiệu, khơi nước sông Chương Hà cho tràn vào thành Ký Châu. Viên Thiệu chết, thành Ký Châu bị hạ.

Sách Tam quốc chí chép đoạn hạ thành Ký châu như sau :

Các tướng mời Tháo vào thành. Tháo vừa toan đi, chợt thấy quân đao phủ điệu một người đến. Thì ra Trần Lâm Tháo mới hỏi. Lâm :

— Trước kia người viết hịch, cứ kể tội trạng ta là đủ. Sao còn lãng nhục cả đến ông cha ta như thế.

Lâm đáp rằng :

— Mũi tên đã đặt lên giây, thế tất phải bắn.

Tả hữu khuyên Tháo giết đi. Nhưng Tháo lại thương tài, bèn tha cho Lâm và cử làm tòng sự.
(Lược Trích Tam Quốc Chí Diễn Nghĩa).

LỜI BÀN CỦA MAO TÔN CƯƠNG VÀ THÁNH THÁN

Hoặc có người nghĩ rằng : Tào Tháo trông thấy tờ hịch của Trần Lâm, ắt phải giận dữ mà bệnh phát nặng lên chứ ? Thế mà bệnh lại nhẹ trở hịch mà khỏi đi là sao ? Thưa rằng việc này cũng giống như việc Tháo mừng thắm khi có người biết mình là kẻ « gian hùng » vậy.

Tráng khi ở đời, không ai biết mình là kẻ gian hùng mà có một người biết đến, thì Tháo cũng lấy người đó làm « tri kỷ ». Trong khi chưa có ai biết kể tội của Tháo ra, mà bỗng có một người kể rõ, thì Tháo cũng lấy làm hả dạ chứ ! Đời nay có những kẻ đi nịnh người, mà nịnh không đúng, thì người được nịnh cũng không thích. Như vậy người đi mắng kẻ có tội, mà mắng đúng tội rõ ràng, kẻ ọ mắng há lại không cảm thấy sảng khoái sao ?

Bà Võ Hậu đời Đường, trông thấy tờ hịch của Lạc Tân Vương thì than rằng : « Người có tài như thế này mà ta không dùng được, thật là lỗi ở quan Tề Tương ». Chứ nếu Võ Hậu đọc hịch mà lại nổi giận chửi mắng Lạc Tân Vương, thì Võ Hậu không còn là... Võ Tắc Thiên nữa. Nếu Tào Tháo đọc xong hịch Trần Lâm mà nổi giận, chửi mắng Trần Lâm thì Tào Tháo cũng không còn là Tào Mạnh Đức nữa.

Trần Lâm tự ví mình như một mũi tên, ví Viên Thiệu như một cây cung. Cung bật thì tên phải bắn đi, không phải tự ý mũi tên. Như vậy nếu Tháo là cây cung, dùng Lâm làm mũi tên để bắn người khác thì là có lợi cho Tào Tháo. Trần Lâm đáng được tha chết là phải vì Trần Lâm chỉ là một kẻ chửi mướn.

LỜI BÀN CỦA NGƯỜI ĐỌC TRUYỆN

Đọc Tam quốc chí diễn nghĩa tới đoạn này lòng ta tự nhiên thấy bồi hồi. Lòng bồi hồi có những tình cảm giận, ghét lẫn lộn. Giận cho những kẻ « văn nhân vô hạnh », uốn cong ngòi bút, làm một thứ khí giới cho kẻ cường quyền.

Trần Lâm chửi hay khen Tào Tháo, việc đó ta không cần đề ý. Ta chỉ buồn ở cái tư cách của « nhà nãn Trần Lâm ». Tự ví mình như một mũi tên. Cung bật thì tên phải bắn đi... dù rằng bắn vào đồng phân chó.

Than ôi ! Kẻ làm văn chương như thế có khác gì một con đi. Với ai cũng có thể là chồng. Ta đã chia những kẻ làm văn ra ba loại. Một loại được quan lớn sai bảo viết những điều gì theo « lệnh trên truyền xuống », ta gọi là hạng văn nô. Còn những kẻ bạ cái gì cũng viết, viết tùm lum, viết cho đầy giấy, ta gọi là hạng thợ viết. Còn những kẻ biết thận trọng ngòi bút, chỉ viết lúc nào mà không viết thì không thể nào chịu nổi, đó mới là nhà văn vậy.

Xét những hạng « văn nhân vô hạnh » thì đời xưa và đời nay không thiếu. Đời xưa người ta đã phân biệt nhà nho làm tiêu nhân nho và quân tử nho. Kia như Dương Hùng, văn chương trác tuyệt một thời mà khuất thân đi thờ Vương Mãng, để tiếng xấu muôn đời. Kia như Hoa Hâm, Vương Lăng đời Tam quốc, ham công danh phú quý, đi theo Tào Tháo, kiếm một chút hư danh để cho miệng thế đời sau mai mỉa. Còn những bậc quân tử nho, đời xưa cũng không thiếu như Không Dung, Nễ Hành, dù rụng đầu, ngàn đời vẫn để tiếng thơm.

Đời nay, loại tiêu nhân nho cũng đầy rẫy. Hồi còn Tổng Thống họ Ngô ngự trị ngôi chí tôn của đất nước này đã bao kẻ làm nhạc làm thơ ca tụng. Ta chẳng trách gì những người đó, vì chuyện cơm áo bao giờ cũng ray rứt những con người sống ở đời. « Cơm áo không đùa với khách thơ ».

(Xem tiếp trang 8)

gial thoại trương văn thuận

Hưng vọng là luật muôn đời của... lịch sử. Cuối thời mạt Giao Chỉ, nước này đang vong lạng hưng nhờ những người tuổi trẻ, tài cao, chưa thi hành quân dịch đảm trách những nhiệm vụ hệ trọng của nhà nước. Mùa xuân năm Đê, ông Trương Văn Thuận được vời giữ bộ Giao thông Vận tải. Sang hạ, giữ thêm Tổng Nha E Giao Chỉ và giữa hạ kiêm nhiệm luôn Tổng Nha Thương Cảng. Mùa thu năm ấy, mười sứ quân d n chủ nổi lên đòi ăn thua đủ với vua cũ. Ông Trương Văn Thuận lên lút theo một sứ quân và được hứa hẹn quyền « bình vua cũ cho thế nào thì sau nguyên vẹn vậy. Trương Văn Thuận phớt phờ ra rít. Rủi cho mười sứ quân là sau trận giặc dân chủ, vua cũ thắng về vang. Trương Văn Thuận đóng vai « cóc chết ba năm quay đầu về núi ». Bèn không được sung ái. Đóng chức bù nhìn ít lâu cho tới khi đào kép liên kết lập đại bản mới thì Trương Văn Thuận đi té re. Không Tử Nguyễn Văn Tu nghe chuyện này, bảo môn đệ lên Tô: Hát Và Nói sửa âm lên rằng « Đó là chuyện b n trong đời sống hôm nay, bây giờ ».

Chuyện Đời Uoi
(Chí sĩ Minh Võ)

LỜI BÀN CỦA MỠ BÁO

Ta có nghe chuyện này, lấy làm hâm hực lắm. Không Tử Tàu « viết » : Người quân tử theo ai thì theo đến nơi đến chốn, đừng có nửa đường phản thủng. Gã Trương Văn Thuận kia, gặp được tri kỷ cho năm ba chức vụ ngon hơn óc chó mà còn định theo kẻ khác thì lạ thật ! Gã không có tình nghĩa gì hết trơn. Sau này cắt xén các bài báo công kích chủ đề doái công chuộc tội, chỉ tỏ làm cho chủ cũ khinh bỉ. Trờ đời, bắt cả hai tay, luôn luôn hốc xít. Ta thấy chuyện người Trương Văn Thuận nó na gá giống chuyện « con chó và miếng thịt » trong « Quốc Văn Giáo Khoa Thư » lớp Sơ Đẳng. Than ôi, thả mỗi bắt bóng, con chó nhà miếng thịt xuống sông tôm một cái mới biết mình ngu. Ta, tiếc không còn chỗ để bần thêm.

Nàng dơ một ngón tay ra, trên đó, một cái nhẫn kim cương ít ra cũng phải to gần bằng cái nhẫn của phu nhân Trưng Vương Có đeo trong ngày 1-11 mấy năm về trước. Nàng hý hửng :

— Nó mua cho chị đấy, Tinh ra tiền Việt mình trị giá độ sáu bảy trăm ngàn.

— Thằng ấy trông khù khờ mà lại hóa ra được việc đấy chị nhỉ ?

— Thì chị vẫn bảo rằng chỉ lấy những thằng già lại sống.

Ngọc Hương thờ dãi rồi tiếp :

— Chỉ phải tội cái thằng đang ở với chị nó sung sức lắm cơ. Không có đêm nào mà nó không đánh thức mình dậy vài lần !

Trụ Sinh chán nản ngồi im. Nghe hai chị vợ Mỹ nói chuyện mới nhau, Trụ Sinh điên ruột...

Mẹ kiếp ! Nó đánh thức được chị một đũa đâm bảy bận đã có gì là hay mà phải khoe âm lên như mất cắp cả cuộc đời !

Chàng muốn bảo rằng nó ười h thức được chị năm bảy phùa một đêm chưa hách, Việt Nam ta cũng đã từng đêm bảy ngày ba vào ra chưa kể cơ mà. Mặc dù, các anh Mèo quốc, chỉ một bữa điếm tâm cũng thịnh soạn hơn một bữa ăn của dân ta sau những lần hiến máu...

Bây giờ, sau khi đã tường trình rành mạch về sức khoẻ của chồng, nhà chị Trưng tá phu nhân Dick lại tỷ tỷ tâm tình :

— Nó sắp hết hạn ở Việt Nam. Nó rủ chị về Mỹ với nó, chị thì đang phân vân, chả gì mình cũng ở đây từ tấm bé đến giờ, quê cha đất tổ ai nỡ đành lòng mà bỏ đi cho gọn. Phải không em ?

— Vâng...

dề
húc
cần

Viết về nhà văn
TRẦN LÂM

Chuyện làm nhảm văn nghệ

NHÂN HUYẾT (Kontum). — Thấy ngựa náy thì bạn cứ việc gãi. Nhưng nếu không nghệ thuật cho chính mình tức là tự gãi, bạn sẽ xót xa sau khi hết cơn ngứa. Nổi ngứa... chửi của chúng ta y hệt cơn sâu đau. Uống cho say để quên. Tình rượu càng sâu đau hơn. Vậy thì chửi đời, chửi người đâu có sung sướng gì? Chửi xong lại ngứa ngứa gãi mười. Ước chi Con Ong chỉ gây mặt ngọt hiền dâng cuộc đời, khỏi châm chích ai. Vậy nên, đừng phục sát đất, nghe chưa? Con Ong không hát hủi bạn đâu. Bạn càng có thể càng bị những thẳng bụng bự chà đạp * bạn càng gần chúng tôi, Càng ước mong «chửi hăng hơn

Ngân phiếu đề tên:
Quản nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
Bài vở thư từ đề tên:
Chủ bút THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng
Con Ong
101 Võ Tánh Sài Gòn
Điện thoại: 91.905

và đem công lý đến cho xã hội... Thân mến.

BĂNG TÂM (Sài Gòn). — Chửi bạn lắm tuy rằng bạn đã «chửi» chí sĩ của chúng tôi tới tã. Nhưng vụ trước đều là «ca ca» hết. Ta tình từ hôm nay. Và hôm nay, bạn đồng ý chửi cóc có thằng nào xứng đáng cáo đầu thằng khác. Vậy Nguyễn Liệu phải đánh vỡ mặt nó đi. Yên chí, tụi tôi là Phạm Nhan tân thời. Mặt miệng chửi liền có ngay miệng khác. Rảnh bạn ghé chơi đầu lảo cho vui.

NGUYỄN HỮU NGHĨA (Tây Ninh). — Con ông không nhận đàn em. Chỉ kết bạn thôi. Cho nên mời bạn vào... vườn đào. Đến một ngày nào đó, dân Giao Chỉ sẽ, thay vì thích chửi và nghe chửi, thương yêu nhau.

Đĩ nhiên, ngày ấy phải hết bọn mặt mo, ăn cắp, ái quốc giả dồ, đạo đức rề tiền và lãnh tụ i tờ rít. Sẽ gởi Con Ong số 3 cho bạn.

NGUYỄN TẤN PHÁT. — (Gia Định). — Cháu còn nhỏ, miệng còn sạch đừng tập chửi bới bạn đơ bản mà đâm ra hôi miệng. Đã có các chú. Cháu hãy đọc, hãy nhận diện những thẳng khôn nạn đề mai này ra đời khỏi bị chúng bịp. Nguyễn Liệu à? Nhắc tới hân làm chỉ cho hân hân diện thêm. Xã hội ta đang sống, chính ra, chẳng anh nào đáng mặt xử a h nào. Thì Nguyễn Liệu là cái thứ gì mà gọt đầu quân ăn bản. Hân phải tự hỏi xem đầu hân có đầu không đã chửi. Biết không đầu mình có cứt mà đi gọt đầu người khác,

hân là kẻ không đáng để cháu viết bài chửi bản. Nếu cháu.

PHẠM VĂN TÙNG (Bình Dương). — Bạn viết theo khuyh hướng... «tiết canh lòng heo» hay lắm. Nhưng bạn Tùng ơi, với tip người như Nguyễn đình Quát, bạn càng chửi bới ông ta, ông ta càng lấy làm vinh dự. Bạn chửi chúng tôi góp lời bàn: «Xin bạn cho loạt bài khác. Bình Dương có con hạm bự nhiều quyền uy nào không? Đốt bỏ mẹ nó đi, bạn à!

TRẦN QUANG VINH (Quảng Ngãi). — Nguyễn Liệu có giỏi bịp cũng chỉ bịp được một lần. Nó không dám làm càn làm ầu nữa đâu. Chúng tôi đang chờ «quý vị» bị gọt đầu lên tiếng. Và sẽ làm tới vụ này đỏi bằng được Nguyễn Liệu ra tòa

án. Con Ong không chấp nhận cái thứ tố khổ, tòa án nhân dân ở miền Nam tự do Đồng bào Quảng Ngãi yêu tâm. Lần này Nguyễn Liệu hay những Nguyễn Liệu dở trò man rí mọi rợ ấy, nhà nước sẽ xử chúng nó vào phủ de.

LINH BIẾT ĐỘNG (KBC 3523). — Cảm ơn bạn nhiều. Rất thông cảm... linh. Từ vì chúng tôi không có cung... điều đó nên Con Ong không bao giờ là Con Ong cháu cha cả. Phục vụ bạn C.C.C.C. càng không bao giờ. Bạn có thể tip thế. Tin một nửa thôi. Còn chuyện sập tiệm, nào ai biết mà đề phòng. Nhưng thời này là thời kỷ nguyên mới lại chấp nhận đổi lạp, ai «nở», giết Con Ong? Giết Con Ong chẳng hóa ra hên làm ru.

Kính bạn
CON ONG

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DAH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN

dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ từ 11-11-67 đến 18-11-67

Số thứ tự	TÊN TAU	Đội Điện Hạng Tàu	Thủy thớt bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	GODAVERY	An Lạc	Sovicotra	Linh tinh	12-11-67	Cầu	
2	MONICA	M. M.	STIC	nt	12-11-67	Cầu	
3	VIRGINIA	Transocean	U.T.S.	nt	13-11-67	Phao	
4	PROSPRYEI	nt	UFS	Linh tinh	11-11-67	Cầu	
5	UNION SUCCESS	Hạp Sáng	Hạp Sáng	nt	16-11-67	Cầu	
6	KOREA BEAR	nt	Lý Hai	Xi măng	12-11-67	Phao	
7	ILLINOIS	An Lạc	Sovicotra	Linh tinh	11-11-67	Cầu	
8	JADE VENTURE	Getz Bros	Mỹ Việt	nt	15-11-67	Cầu	
9		M.M.	STIC	nt	16-11-66	Cầu	

Saigon, ngày 09 tháng 11 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

Trụ Sinh bự hừng trả lời nhanh như chớp, chàng hùng hồn tiếp?

— Chị thử tưởng tượng xem, chị sang nước nó, cả đời chị gặm bánh mì, thổi tiết lạnh gây đôi người lại, nhờ nó nghèo đi, nó rách đi, nó không đủ tiền mua than, mua hơi gas cho chị sưởi... Chao ôi. Lúc bấy giờ, chị cứ tin đi là chị xưng phôi lên vì lạnh, máu chị sẽ đông đặc lại như những giòng kẹo kéo. Không! Xin chị, can chị. Chị đừng nên mạo hiểm giang hồ đi sang đồng đất, quê người cho nó lo âu.

— Nhưng nó nhà giàu. Nó bảo bố nó có mấy cái trại nuôi gà, nuôi ngựa ở Texas.

— Chúng nó, những thằng Mỹ ba que luôn luôn gian dối. Chị nên nhớ rằng hồi ở Hoa Kỳ, tôi đã thấy những thằng Mỹ bốt rác, quét nhà ga, đánh giày nhưng khi sang đến nước ta, chúng nó làm như những những phú gia dịch quốc, chúng nó ra cái điều xuất phát từ một đại cường quốc, coi các nhà trí thức và phú lợt Việt Nam như khỉ. Hơ dơ, như quả táo tây...

Em Ngọc Nhung Nương nghe Trụ Sinh chửi cuộc đời ghê quá bèn dịch dăng can:

— Anh, Anh đừng nên ghen ghét với những người hơn anh như thế!

— Hơn! Chúng nó hơn anh ở cái chỗ nào? Chúng nó giàu hơn? Đồng ý. Chúng nó khỏe hơn? Đồng ý. Nhưng giàu mí lai khỏe đâu có đủ để hơn người.

— Thế gì mới là hơn người?

— Phải có tâm hồn. Phải có lương tâm, phải có. Trụ Sinh gãi gáy. Mẹ kiếp! Thời buổi bây giờ những thứ đó đã trở nên thứ yếu mất rồi. Người ta bây giờ cóc cần tâm hồn, dềch cần lương tâm. Người ta cần

tiền, bất cứ gì để có tiền. Và vì thế, bọn tư bản khôn nạn chúng nó khinh được dân ta vì dân ta đói. Đợi triển miên xuốt hơn bốn ngàn năm lịch sử, vẫn hiền và đói rách.

Vừa úc đó, trong khi Trụ Sinh còn đang gỡ rối tơ lòng dân nhược tiểu thì một chị nữa huỳnh huỳnh đi vào Nhà chị này xà ngay xuống bàn em Ngọc Hương. Chị ta cười, cười toét, cười rất là một sự phạm luật đi đường:

— Sao chả thấy chị trung tá lại nhà chơi?

Ngọc Hương vui vẻ:

— Đạo này nhà tôi mắc đi thanh tra luôn nên cứ phải trông nhà. Chị này, đạo này trộm cắp như rươi.

— Vâng.

Quay sang Trụ Sinh, nhà chị Ngọc Hương giới thiệu:

— Đây là bà Thái Bình. Vợ của một vị phó giám đốc ngân viên của hãng thuốc tây Rút Xương An Nam Trụ Sinh gật. Mẹ cha ơi! Trường là ai, hóa ra nhà chị này ngồi trước mặt

Tuần trước, Trụ Sinh đã len lỏi vào được trong hãng thuốc khám phá ra được nhiều bí mật kỳ lạ. Bây giờ chả biết vì sao chàng lại nhớ một cách chân chỉ rõ ràng.

CHUYỆN VỀ MỘT ĐUÔI PHỤ NHÂN TRONG HÃNG RÚT XƯƠNG AN NAM.

KIỆP! THẾ KHÔNG NÊN!

Ở Xê ghenh có một hãng bảo chế dược phẩm lấy tên Việt nam: thiết lập trên bảy (7) năm qua. Hoạt động tại một nước chậm tiến, đang ở tình trạng chiến tranh nên cơ sở này hốt ra bạc vào bạc nhất nhì trong các công ty doanh thương đầu tư tại Xê ghenh. Sơ sơ, mỗi tháng lãi từ 10 tới 12 triệu đồng. Nhân công hoàn toàn Việt Nam.

Làm ăn phát đạt đến mức tối đa như vậy, mà tiền thưởng Tết năm 66 cho công nhân, không bằng tiền thưởng Tết năm 1955. Một điều hết sức thắc mắc cho công nhân là năm 1966. Hãng này đã thu vào một số lợi nhất trong

7 năm qua và đã bán thuốc ra thị trường với giá mới, tăng 50%.

Viên cựu Trung sĩ quân đội Viên chính Pháp có thâm quyền thấy sự xao xuyến của Công nhân, bèn thay mặt chủ hứa và trấn an thắc mắc của anh em với lý do:

— Nhà Tổng phát hành thuốc chưa thanh toán cho Hãng 40 triệu.

— Hãng đặt mua nhiều nguyên liệu tại ngoại quốc để dùng cho năm 1967.

Và khi nguyên liệu, máy móc về, Hãng phải dành tiền để thanh toán. Vì kẹt, nên tiền thưởng Tết, 1966 cho Công nhân, Hãng sẽ trả nốt nửa tháng vào tháng 5-1967.

Sự mở mang và bành trướng của Hãng đã đến mức tột độ. Thế mà, người ta quên luôn cả lời hứa, phe lõ nửa tháng lương Tết đó mà nay yốn, mai tiệc, khoản đãi thường xuyên những người có thể lực, cùng tăng lương một cách quá mức và không thể tưởng tượng được cho 1 số công nhân gọi là chính ngạch, con ông cháu cha, phe phải và bọn đại diện công nhân do giới chủ tạo ra.

Mới đây, 1-8-67, Họ chỉ tăng lương 25% cho 1/3 loại nhân công có mức lương từ trên 40.000đ.00 đến 200.000đ hàng tháng trong khi không tăng lại còn lơ tiền thưởng Tết nói trên của 2/3 công nhân đã mang mồ hôi, nước mắt để góp vào sự bành trướng, phồn thịnh cực độ của Hãng đó.

Sống một cách dễ vương xa hoa theo kiểu thực dân phong kiến. Họ không hề nghĩ đến công nhân đang sống dở, chết dở với đồng lương quá ít trong lúc sinh hoạt gia tăng mà công nhân các hãng khác như Mitac, Pastan, Esso v.v... đã tranh đấu.

Cách đây 4, 5 năm, Chính quyền Ông Diệm đã phát nhẹ Hãng này 24 triệu vì khai gian các sắc thuế.

Năm ngoài 1966, nghe nói Bộ Tài Chính cũng phạt sơ sơ 6 triệu đồng thôi?

Tu hoạch một số lợi tức có một phòng, hai ở nước Việt Nam này mà họ chẳng nghĩ gì đến chính sách Lao Tư lương lợi, đem lơ lái đó, phung phí chia cho một bọn người có thể lực và một bọn tay sai nịnh hót, với mục đích chia để trị giảm mức th thi danh tiếng của Hãng này sẽ lu mờ, không chứng ở Việt Nam và còn làm giảm tiếng tăm của Đại Công ty tại chính quốc nữa.

(KỶ SAU TIẾP)

NỮ CẦU NĂM TRĂNG

Phú de giao chi?

BÁ CÁO CỦA NỮ CẦU

Thưa xếp,

Em nhận thấy đạo này xã hội chó sống rất trật tự, kỷ luật và có liêm sỉ. Chúng vẫn thềm ăn cứt nhưng ăn lên lút, ăn âm thầm, ăn trong bóng đêm và ăn không lửa lò. Bởi lẽ đó, em không thể làm vừa lòng xếp dù bắt mỗi ngày vài chú chó hoang, chó ghê lông không ngoài phố về dâng xếp phát mại cho những quán « Cây Cờn ».

Thưa xếp,

Nhiệm vụ của em đã rõ rệt: bắt chó và chính khứa chó bắt đầu sống sạch, sống hùng. Chính khứa vẫn bản và hèn. Xin lỗi xếp, em được hân hạnh bắt... nghị sĩ ở Thượng thổ Hạ tá kỳ này. « Ô vua » xếp, em đem xe cây và trồng đi đây. Cương quyết bắt vài nghị sĩ thay vì bắt chó.

VÀO TRÔNG GẤP

NGHỊ ĐỰC LÊ TÀI HÒA

Con tâu Trần Công Quốc vừa mới húc mũi vào ngực nghị Hạ tá Lê Tài Hòa. Nhà nghị sĩ đang lên Trần Công Quốc tố cáo giữa nghị trường, giữa dân gian rằng thì là nghị Hạ tá Lê Tài Hòa điếu dóm nhà nước thất lực. Hơn thế nữa, nghị Hạ tá còn là « gà » của tướng Kỳ. Ai cũng biết, tướng Kỳ có cái thú đá gà. Từ khi ông làm chính

trị, thú ấy bị dẹp một xó. Nhưng, thì-h thoáng, nhớ đá gà, ông Kỳ vẫn thương cho gà nòi của ông (gà hai chân, có cựa, cánh, mỏ và gáy củ củ cu cu) đá với « gà »... người tức là những thứ chính khách, nghị ngợm thích được làm « gà » củ ông Kỳ. Chả biết ông Lê Tài Hòa đã giao đấu với gà của tướng Kỳ mấy lần? Đêm 14-11, nhân đi coi đá banh, Nữ Cầu ngồi gần « gà » Lê Tài Hòa. Thấy « chú gà » Lê Tài Hòa cứ nhìn lên chỗ ngồi của Phó Tổng Thống Kỳ tỏ vẻ thèm được gần gũi để bắt trả mỗi khi ông Kỳ bắt thuốc Salem. Vừa vừa thôi, nhờ anh tít, « gà » Lê Tài Hòa! Yêu cầu anh ngoan ngoãn chui vào trong để Nữ Cầu này đưa anh về phú de dạy anh chút xíu liêm sỉ.

NHỮNG ĐỨA LUNG MỀM

Hạ tá chưa làm được cái con mẹ gì cả nhưng sắp sửa cùng Thượng thổ qua Thái Lan họp hành về cái vụ nghị sĩ Á Châu máu đỏ da vàng. Hạ tá sẽ cử ai đi? Một nghị đực mĩa mai: « Có cử người đi thì nên cử những kẻ không biết khom lưng. » Đùa hả, ông nghị Dân? Thái lan là vương quốc. Vương quốc nên bắt

buộc cổ quốc vương. Theo phép lịch sự, khách gặp chủ quốc vương là phải gặp người cúi chào. Ngay Cựu An Lai mà còn biết cúi đầu sát đất chào vua Khơ me cơ mà. Vậy cần những đứa lung mềm qua Thái Lan ăn chơi và mua đồ và họp hành với vùn... Nữ Cầu xin giới thiệu thành phần lung mềm, chuyên viên khom cúi quốc nội sẽ thành công ở quốc ngoại: Nguyễn Minh Đăng, Lê Tài Hòa, Nguyễn Bá Lương, Hồ Hữu Tường, Trần Sanh Bửu, Diệp Văn Hưng... Nếu cần một người « lọt hết mọi cỡ » ở Thái Lan, Nữ Cầu giới thiệu thêm nàng Kiều Hạ tá tức bà Kiêu Mộng Thu, người đàn bà đoạn trình nhất nước, hơn cả bà Phó Đoàn lão cô Thập, Thành.

ĐỪNG ĂN BÀN NGHỊ BỬU

Nghị đực Hạ tá Trần Sanh Bửu (cũng là nghị sĩ Hội Đồng Đô Thành) vừa bị đồng... hời tở cao là quân ăn bản! Theo ông nghị hời Lê Đình Duyên, nghị Hạ tá Trần Sanh Bửu là nghị quận VI mà lại xin cất văn phòng ở quận II thành ba căn phố lầu! Lấn đất của Saigon Thủy Cục để xây ba căn phố lầu mới khủng khiếp chứ. Mẹ kiếp văn phòng... chưa thờ đồ hồ hay sao mà xây nhiều vậy. Có đạo, nước nhà nước đã thộp qua tang nghị lập hiến, lập pháp thời cụ Diệm chơi cờ bịp trong Cholon. Thế mà Bửu ta vẫn cứ phom phom vào Hội Đồng Đô Thành, vào quốc hội lập hiến sai nhị và nay vào Hạ tá! Như vậy, ban đọc Con Ong đừng nên trách tại sao Con Ong thích chơi, bậy. Nữ Cầu hỏi nghị Hạ tá Trần Sanh Bửu vụ ăn bản đất này, gà cho biết gà định mở sông ru lét và ở dưới đờ luyệt chuyên tiếp Mèo để lọt đó la xanh, phục hưng nền kinh tế quốc gia. Thôi hời, về phú de gặp, cóc có giải thích gì hết tội.

viết về nhà văn trần lâm

(Tiếp theo trang 6)

Bữa nọ, ta đi dự Đại Hội Văn Nghệ của những con người khoác chiến bào. Có kẻ mang những tiêu nhân cho ta « tố ». Ta không đồng ý mà cũng không phản đối. Việc đó, không phải việc của ta. Ta chỉ là một khán giả nhìn lên sân khấu coi tấn kịch trò đời. Thấy vui thì cười, thấy buồn thì khóc. Ta cố giữ cho lòng như vậy để cho lòng của ta đây, có thể sánh cùng nhật, nguyệt... Bởi vậy, ta cũng cư vì, khi nghe « tố sĩ » đó đọc đến câu thơ suy tôn nhà Ngô của một nhà thơ nòi danh:

« Mẹ tôi bảo rằng, người giống cha tôi... »

Ta cười đầy nhưng lòng muốn khóc. Kẻ Nịnh người rất dễ phẫn người. Có những kẻ suy tôn nhà Ngô một cách cuồng tín, rồi khi nhà Ngô sụp đổ, lại là kẻ mạnh mẽ chửi nhất. Ta chửi trách những kẻ đó.

Hồi còn nhỏ, đọc Quốc văn Giáo Khoa thư, ta thấy chuyện cái lưới. Một người chủ bảo người đây tờ giết một con heo, cái gì ngon nhất thì mang vào. Người đây tờ giết một con heo, mang vào một cái lưới. Lần sau người chủ lại sai giết heo và bảo người đây tờ mang vào một thứ gì sạch nhất. Người đây tờ giết heo, rồi cũng mang vào một cái lưới. Người chủ hỏi:

— Cái gì bẩn nhất là cái lưới? Cái gì sạch nhất

cũng là cái lưới? Tại sao vậy?...

— Dạ, khi cái lưới đi đặt điều nói dối, gây nên sóng gió, đó chính là cái lưới bẩn nhất. Còn khi cái lưới nói nững lời vàng ngọc, luân lý, chính nghĩa thì đó chính là cái lưới sạch nhất...

Ta cũng định cho rằng, nhà văn cũng giống như cái lưới. Là những kẻ sạch nhất và cũng là những kẻ bẩn nhất. Nhưng ta còn nghĩ rằng, nhà văn đồng vị với một thứ khác kia.

Hồi tôi thăm một quân trường trong thời gian huấn luyện, ta đã thấy một cảnh đáng gọi. Người huấn luyện viên bắt một khóa sinh phải hóa trang thành một thứ thô tục nhất. Người khóa sinh, một lát sau, trình diện với hình dáng một con người đầu đội nón sắt đỏ, lưng mang cành lá, hai tay lại xách thêm hai trái bưởi. Người huấn luyện viên cho khóa sinh trở về lại bắt hóa trang thành một thứ cao quý nhất. Người khóa sinh, một lát sau, lại trình diện với hình dáng giống hệt như cũ. Nghĩa là đầu đội nón sắt đỏ, lưng mang trum lá và hai tay xách hai trái bưởi. Huấn luyện viên đòi giảng nghĩa thì người khóa sinh nói:

— Nếu thứ đó được dùng đúng chỗ thì sẽ có một nhiệm vụ cao quý là bảo tồn nòi giống, gây hạnh phúc gia đình, thêm công dân cho xứ sở. Nếu không dùng cho đúng chỗ, sẽ phải ra tòa tước lấy mối hận muôn đời.

Ồi, những nhà văn, theo ý ta chỉ đáng vị với « cái đó », mà thôi!

con ong đục nội các

(Tiếp theo trang 3)

Trần bồng đã đặt can thận. Một mình thủ môn chỉ sĩ Minh Võ có đơn trọng khuôn thành. Đòi thủ môn của hèn ta sắp xuống... ngã hạ Chú Ía. Nhà tiếp ứng công chánh lên đá quả phạt này. Trọng tài Eo nước Bun ke trừ Con Ong đây mà. Ai bảo Con Ong dám bóp đá Mỹ! Ông thôi một phát tu hít: Cầu thủ Bửu Đôn sút. Đầu khờ thay, đường banh Nội Các chạy trên con đường Chi Lăng Gia Định nên nó « khấp khểnh » vô câu gập ghềnh... nên nó mới từ từ chạy (sợ chạy nhanh đập phổi). Và thủ môn Minh Võ chẳng bắt sinh từ gì cả. Hấn cúi xuống, thò một tay, nhón bóng lên trong trận cười muồn lếch đất nghiêng trời của ầu trường.

Minh Võ đá bóng. Kiểm tục đánh « cú tét », về phía Kiến Nghị. Tà biên Con Ong đem bóng lên, qua mặt tất cả, trừ nhà tá vệ thương mại Nguyễn chánh Lý. Thương mai! Chỗ này, mùa trước La Thành Nghệ đã đứng. Và hân mang tiếng bán « bả nị xi lin » cho Vệt. Giờ Nguyễn chánh Lý, chả biết sẽ biểu diễn những « giờ » gì? Tà vệ Nguyễn chánh Lý phá bóng rất... hứa hẹn. Kiến Nghị không sút được banh vào lưới của thủ môn Lộc thì lâu bầu nói nhảm.

Đến đây, tu hít của trọng tài Eo nước Bun ke trở lại, mãn hiệp nhất. Hai bên nghỉ giải lao ăn lâu mới « chơi » hiệp nhì. Chừng nào chơi, chúng tôi sẽ tường thuật tiếp.